V Poniedziałek Wielkiego Postu (A y B)

Tekst Ewangelii (*J* 8,1-11): Jezus natomiast udał się na Górę Oliwną, ale o brzasku zjawił się znów w świątyni. Cały lud schodził się do Niego, a On usiadłszy nauczał ich.

Wówczas uczeni w Piśmie i faryzeusze przyprowadzili do Niego kobietę którą pochwycono na cudzołóstwie, a postawiwszy ją pośrodku, powiedzieli do Niego: «Nauczycielu, tę kobietę dopiero pochwycono na cudzołóstwie. W Prawie Mojżesz nakazał nam takie kamienować. A Ty co mówisz?». Mówili to wystawiając Go na próbę, aby mieli o co Go oskarżyć. Lecz Jezus nachyliwszy się pisał palcem po ziemi. A kiedy w dalszym ciągu Go pytali, podniósł się i rzekł do nich: «Kto z was jest bez grzechu, niech pierwszy rzuci na nią kamień». I powtórnie nachyliwszy się pisał na ziemi.

Kiedy to usłyszeli, wszyscy jeden po drugim zaczęli odchodzić, poczynając od starszych, aż do ostatnich. Pozostał tylko Jezus i kobieta, stojąca na środku. Wówczas Jezus podniósłszy się rzekł do niej: «Kobieto, gdzież oni są? Nikt cię nie potępił?» A ona odrzekła: «Nikt, Panie!» Rzekł do niej Jezus: «I Ja ciebie nie potępiam. - Idź, a od tej chwili już nie grzesz!».

«Id?, a od tej chwili ju? nie grzesz»

Rev. D. Jordi PASCUAL i Bancells
(Salt, Girona, Hiszpania)

Dzisiaj przyglądamy się w Ewangelii Miłosiernemu Obliczu Jezusa. Bóg jest Miłością, Miłością, która przebacza, Miłością, która lituje się nad naszymi słabościami, Miłością, która zbawia. Uczeni w Piśmie i faryzeusze «przyprowadzili do Niego kobietę, którą pochwycono na cudzołóstwie» (J 8,4) i pytają Pana: «A Ty co mówisz?» (J 8,5). Nie interesuje ich jednak podążanie za nauką Jezusa, ale możliwość oskarżenia go o łamanie Prawa Mojżeszowego. Nauczyciel jednak wykorzystuje tę okazję, aby pokazać, iż On przyszedł szukać grzeszników, podnosić upadłych, wzywać ich do nawrócenia i pokuty. I oto właśnie przesłanie Wielkiego Postu dla nas, ponieważ wszyscy jesteśmy grzesznikami i wszyscy potrzebujemy zbawczej łaski Boga.

Mówi się, że dzisiejszy świat zatracił poczucie grzechu. Wielu nie potrafi już odróżnić dobra od zła ani nie

zna ich przyczyny. Tak samo można powiedzieć – w sposób pozytywny – że zatracono poczucie Miłości do Boga: Miłości, którą Bóg nas darzy, i – z naszej strony – wzajemności, o którą ta Miłość prosi. Kto kocha, nie obraża. Kto wie, że jest darzony miłością i przebaczeniem, miłością odpowiada na Miłość: «Zapytano Przyjaciela, jakie jest źródło miłości. Odpowiedział, że owo, w którym Ukochany obmył nas z naszych win» (Rajmund Llull).

Dlatego też, sensem nawrócenia i pokuty, właściwych dla Wielkiego Postu, jest stanąć twarzą w twarz z Bogiem, spojrzeć w oczy Pana na Krzyżu, pójść do Niego, żeby osobiście wyznać mu swoje grzechy w sakramencie Pokuty. I tak jak kobiecie z Ewangelii, Jezus powie i nam: «I Ja ciebie nie potępiam. - Idź, a od tej chwili już nie grzesz!» (J 8,11). Bóg wybacza, ale to wybaczenie niesie ze sobą pewien wymóg, pewne zobowiązanie: Nie grzesz więcej!

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- „Wypada ostrzec, byśmy nigdy nie zapatrzyli się w miłosierdzie boże nie pamiętając o sprawiedliwości; ani też nie patrzyli na sprawiedliwość nie pamiętając o miłosierdziu; bowiem ani nadzieja nie jest pozbawiona lęku, ani lęk pozbawiony nadziei.” (Brat Ludwik z Grenady)

- „‘Kto z was bez grzechu, niech pierwszy rzuci w nią kamieniem’. Słowa te są pełne mocy prawdy, która rozbraja, obala mury hipokryzji i otwiera sumienia na doskonalszą sprawiedliwość, sprawiedliwość miłości.” (Benedykt XVI)

- „Bóg okazuje swoją wszechmoc, odwracając nas od naszych grzechów i przez łaskę utwierdzając nas na nowo w swojej przyjaźni „Boże, Ty przez przebaczenie i litość najpełniej okazujesz swoją wszechmoc…” (Mszał Rzymski, Kolekta Niedzieli XXVI)” (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 277)